

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันคนส่วนใหญ่ถือว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่นานาชาติใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อกับชนชาติอื่นที่มีวัฒนธรรมต่างกัน ทุกภาษาต่างกัน เพื่อช่วยในการสื่อสาร ความคิด การเผยแพร่ความรู้วิชาการต่าง ๆ และการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในศาสตร์และเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า ความต้องการเรียนภาษาอังกฤษจึงแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมของผู้เรียน นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา ผู้ใหญ่อาจเรียนเพราะต้องการความก้าวหน้าด้านการทำงาน อาชีพ ดังเช่น ในปี ค.ศ. 1977 จิลเลียน ไวท์ (Gillian White 1979 : 8) ได้สำรวจความต้องการของเจ้าหน้าที่จากประเทศโมแซมบิก พบว่าบุคคลเหล่านี้มีความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อกองานในอาชีพและเพื่อการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมและ ในปี ค.ศ. 1979 ได้มีการสำรวจความต้องการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวต่างชาติใน 50 ประเทศ และใน 50 รัฐของประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่าผู้เรียนต้องการเรียนภาษาเพื่อใช้ในการติดต่อดูสารในคํานงานอาชีพของตนและเพื่อใช้อ่านคํารวภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะคํารวภาษาอังกฤษทางคํานวิทยาศาสตร์และภาษาอังกฤษเทคนิค สำหรับผู้เรียนในประเทศไทยนั้น พบว่าต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มความรู้ทางคํานวิชาชีพ เพื่อใช้ในการเข้าฝึกอบรมในต่างประเทศและเพื่อประสานทักษะคํานภาษาศาสตร์ให้ใช้ได้อย่างคล่องกับความรู้ที่มีอยู่ในงานอาชีพ ทางคํานเคมี กฎหมาย และการบัญชี (Wilga M. Rivers and Bernice Melvin, in James E. Alatis, et al. eds. 1981 : 81-86)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแต่เดิมนั้นเป็นไปในลักษณะที่คํานการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงระบบโครงสร้างทางภาษาโดยทั่ว ๆ ไป มิได้มุ่งเน้นที่จุดมุ่งหมายของผู้เรียนและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายที่ถูกคํานเหมาะสมในสาขาใดสาขาหนึ่ง โดยเฉพาะจนกระทั่งในช่วง 20 ปีมานี้รูปแบบของการเรียนการสอนภาษาจึงเปลี่ยนมาเป็นการสนอง

ความต้องการผู้เรียนให้โตมากที่สุด เป็นความเข้าใจในการสื่อความหมายและการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับแต่ละสถานการณ์ ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes -ESP) จึงมีบทบาทมากขึ้น เพราะการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะคำนึงถึงประเภทของเนื้อหา (Types of Content) ที่ผู้เรียนต้องใช้และการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมในแต่ละเรื่องและในสถานการณ์ต่าง ๆ

ถึงแม้ว่าจะมีการจัดสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ขึ้นเพื่อสอนภาษาตามจุดมุ่งหมายและความจำเป็นในการใช้ภาษาของผู้เรียนในแต่ละสาขาวิชา แต่มีใ้หมายความว่าภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) คือภาษาเฉพาะหรือพิเศษไปจากภาษาอังกฤษทั่วไปแต่อย่างใด โรนัลด์ แมคเคย์ และอลัน เมานท์ฟอร์ด (Ronald Mackay and Alan Mountford 1977 : 4) ใ้อธิบายคำว่า "วัตถุประสงค์เฉพาะ" (Specific Purposes) ว่าเป็นการเน้นที่วัตถุประสงค์ของผู้เรียนภาษา แต่มีใ้เห็นว่า เป็นภาษาที่ใช้เฉพาะกับสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง ส่วนคำว่า "วัตถุประสงค์" (Purposes) ในภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น เอช จี วิดโดว์สัน (H.G. Widdowson 1983 : 6) มีความเห็นว่า คำนี้หมายความว่า คำนี้หมายความครอบคลุมถึงการที่ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ใ้ได้อย่างเหมาะสมและประสบความสำเร็จในการศึกษาหรืองานอาชีพ

พจนัน น้อยแสงศรี (2524 : 9) ใ้สรุปจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ดังนี้

1. เพื่อสนองความต้องการในค่านอาชีพ (Occupational Requirements) เช่น สำหรับพนักงานโทรศัพท์ระหว่างประเทศ นักบินนานาชาติ
2. เพื่อฝึกอบรมอาชีพ (Vocational Training Programmes) เช่น สำหรับบุคลากรประจำโรงแรม เจ้าหน้าที่ฝ่ายการค้าพิเศษ
3. เพื่อการศึกษาทั้งค่านวิชาการและวิชาชีพ (Academic or Professional Study) เช่น วิศวกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ นิติศาสตร์

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) มีชื่อเรียกแตกต่างกันไปตามจุดประสงค์ที่นำไปใช้ในตอนแรกเริ่ม เช่น เรียกว่า ภาษาอังกฤษเทคนิค (Technical English) ภาษาอังกฤษทางค่านวิทยาศาสตร์ (Scientific English) ภาษาอังกฤษ

เพื่อการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology -EST) ภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านเทคนิค (Technical Technological and Scientific English -TTSE) ภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีพ (English for Vocational or Occupational Purposes -EOP) ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์พิเศษ (English for Special Purposes -ESP) ภายหลังจึงเปลี่ยนมาใช้ให้ตรงกัน เป็นภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes -ESP) โดยนักการศึกษาหลายท่านให้เหตุผลว่าภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์พิเศษ (English for Special Purposes) ทำให้นึกถึงภาษาในแง่ที่มีลักษณะพิเศษจำกัเฉพาะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่ไม่บังสัถึงจุดประสงค์ในการเรียนภาษา บางครั้งทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดไปว่า หมายถึง ภาษาอังกฤษที่มีลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์แตกต่างจากภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) ส่วนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes) ให้ความหมายที่มุ่งเน้นในด้านจุดประสงค์ของผู้เรียนและหมายถึง แหล่งต่าง ๆ ทางด้านภาษาทุกแง่มุมเป็นสิ่งสำคัญ (พิพน น้อยแสงศรี 2524 : 9)

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะได้เริ่มขึ้นเมื่อ ค.ศ.1959 ปี ซี บรูคส์ (B.C.Brooks) แห่งมหาวิทยาลัยลอนดอน ได้เสนอให้ปรับปรุงการสอนภาษาแก่นักศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์จากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) มาเป็นการสอนภาษาอังกฤษทางด้านวิทยาศาสตร์ (Scientific English) โดยให้เหตุผลว่า ภาษาอังกฤษที่ใช้ในวรรณคดีต่างจากภาษาอังกฤษที่ใช้ในวิทยาศาสตร์ในด้านการใช้คำศัพท์ โครงสร้างและขอบเขตของเนื้อหาที่นำมาใช้ในการสอน ต่อจากนั้นภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจึงได้รับความนิยมและนำมาสอนในสาขาวิชาต่าง ๆ มากขึ้นเป็นลำดับ มีการเสนอจัดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ในรูปแบบต่าง ๆ จัดพิมพ์หนังสือแบบเรียน ตำรา เพื่อใช้ให้สอดคล้องกับหลักสูตร สาระ ความต้องการใช้ภาษาของผู้เรียน และมีการประชุมในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนการสอนทางด้านนี้ เช่น ในปี ค.ศ.1963-1966 จอห์น เวบบ์และคณะ (John Webb, et al.) ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับภาษาอังกฤษธุรกิจชื่อ A Modern Course in Business English ใน ค.ศ.1975 ได้มีการสัมมนาเกี่ยวกับภูมิภาคของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยศูนย์ภาษาอังกฤษองค์การซีมีโอ (SEAMEO Regional

English Language Center) ณ ประเทศสิงคโปร์ (A.S.R.Howatt, in A.S.R. Howatt, ed. 1984 : 220-224) ใน ค.ศ.1977 ได้มีการสัมมนาในระดับภูมิภาคเป็นครั้งที่ 2 ของประเทศในตะวันออกกลาง พร้อมทั้งประชุมเพื่อจัดตั้งสมาคมครูสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในตะวันออกกลางและอัฟริกาเหนือ ณ ประเทศคูเวต (John Swales, in Susan Holden, ed. 1977 : 37) ใน ค.ศ.1980 บริติชเคาน์ซิล ประเทศอังกฤษได้จัดอบรมหลักสูตรวิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ซึ่งผู้เข้ารับการอบรมมีทั้งคณบดี ผู้อำนวยการสถาบันภาษาและอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจากประเทศต่าง ๆ รวมทั้งไทยด้วยเป็น 11 ประเทศ ฝึกอบรม ณ กรุงลอนดอน (พัฒน์ น้อยแสงศรี 2524 : 1) และใน ค.ศ.1982 แผนกภาษาอังกฤษของบริติช เคาน์ซิล ประเทศอังกฤษได้เสนอแผนภูมิที่ได้จัดทำขึ้นเป็นแผนภูมิชี้ข้อแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษเพื่อความมุ่งหมายทางวิชาการกับภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีพขึ้น (John Laycock 1983 : 88)

วิชาภาษาอังกฤษเทคนิค (Technical English) ในประเทศไทยได้เริ่มขึ้นเมื่อ ค.ศ.1962 โดยกรมอาชีวศึกษาได้จัดการเรียนการสอนให้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ต่อมาจึงมีการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษเพื่อความมุ่งหมายทางวิชาการในแต่ละสาขาวิชา (EAP) (Mayuree Durongphan, et al. 1982 : 39) เช่น โปรแกรมภาษาอังกฤษที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจัดให้บัณฑิตชั้นปีที่ 2 หรือมหาวิทยาลัยมหิดลจัดภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาทางการแพทย์

สำหรับในระดับมัธยมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 และจากการประกาศใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2524 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ได้มีบทบาทมากขึ้นกว่าเดิมในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดเป็นวิชาบังคับเลือกสำหรับนักศึกษาทุกแผนการเรียนวิชาชีพในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 และ 2 และเป็นวิชาเลือกสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ส่วนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจัดเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรด้านสายอาชีพ ซึ่งกรมสามัญศึกษาได้นำหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพมาปรับเป็นโปรแกรมวิชาอาชีพ 1 และวิชาอาชีพ 2

กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่อยู่ในหมวดวิชาสัมพันธ์จัดให้แก่ักเรียนที่เรียนโปรแกรมอาชีพช่างอุตสาหกรรม เกษตรกรรม พาณิชยกรรม คหกรรมและศิลปหัตถกรรม ซึ่งนักเรียนเหล่านี้จะต้องเลือกเรียนเป็นวิชาบังคับเลือกโดยมีเวลาเรียน 2 คาบต่อสัปดาห์ (ยกเว้นโปรแกรมพาณิชยกรรม เรียน 4 คาบต่อสัปดาห์) เนื้อหาวิชาแยกไปตามสาขาวิชาชีพที่เรียน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 44-45)

โปรแกรมช่างอุตสาหกรรม	กำหนดให้เรียน	ภาษาอังกฤษเทคนิค (Technical English)
โปรแกรมเกษตรกรรม	"	ภาษาอังกฤษเกษตร (English for Agriculture)
โปรแกรมพาณิชยกรรม	"	ภาษาอังกฤษธุรกิจ (Business English)
โปรแกรมคหกรรมและ	"	ภาษาอังกฤษคหกรรม
โปรแกรมศิลปหัตถกรรม		และศิลปหัตถกรรม (English for Home Science)

สำหรับนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและในวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษานั้น จะต้องเรียนภาษาอังกฤษเกษตร (English for Agriculture) ซึ่งใช้รหัสวิชา สอ 101 ถึง สอ 106 โดยเริ่มเรียนตั้งแต่ สอ 101 ในภาคเรียนแรกในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 และเรียนรายวิชาต่อ ๆ ไปตามลำดับจนจบหลักสูตรในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 หรืออาจเริ่มเรียน สอ 101 ถึง สอ 104 ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 หรือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 และตัด สอ 105 และ สอ 106 ออก โดยเรียนวิชาอาชีพแทนก็ได้ ในแต่ละภาคการศึกษาที่กำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษ เกษตรนี้ 2 คาบต่อสัปดาห์ นับเป็น 1 หน่วยการเรียนรู้ รายละเอียดในเนื้อหาวิชานั้นมุ่งเน้นจุดประสงค์เพื่อเพิ่มพูนความรู้และสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่องานทางค่านอาชีพเกษตรกรรมและการศึกษาต่อ

เนื่องจากโปรแกรมเกษตรกรรมเป็นหนึ่งในวิชาอาชีพที่เพิ่งเปิดสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงได้รับความสนใจจากนักเรียนทั่วประเทศเป็นจำนวนมาก จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เฉพาะที่เลือกเรียนแผนการเรียนนี้และเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เกษตรมีจำนวนถึง 10,023 คน (กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ 2527)

และมีจำนวนนักเรียนในชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 ในวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 6,656 คน (กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ 2527) ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกษตรในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและในวิทยาลัยเกษตรกรรมนั้น จะประสบผลสำเร็จหรือไม่ คือนักเรียนเรียนแล้วจะมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีเพียงไร อีกประการหนึ่งเมื่อเปรียบเทียบนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มซึ่งถือว่าเรียนอยู่ในระดับชั้นเท่ากัน โดยมีจำนวนคาบเรียนที่สอดคล้องเท่ากัน ใช้หนังสือแบบเรียนเล่มเดียวกันคือ ภาษาอังกฤษเกษตร (English for Agriculture) ของกรมอาชีวศึกษา นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มจะมีความสามารถแตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้การเปรียบเทียบกันทางสถิติเพื่อจะได้ทราบผลอันจะเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษา

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรกรรมของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ขอบเขตของการวิจัย

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรในงานวิจัยนี้เป็น การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา และนักเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคต้นปีการศึกษา 2528 และเรียนวิชาภาษาอังกฤษเกษตร สอ 101 ถึง สอ 104 มาแล้ว

2. ในการวิจัย ผู้วิจัยมิได้คำนึงถึงความแตกต่างในเรื่องเพศ อายุ และระดับสติปัญญา

สมมุติฐานในการวิจัย

เวอร์เนอร์ ฮัลเลน (Werner Hüllen, in Reinhold Freudenstein, ed. 1981 : 65) มีความเห็นสอดคล้องกับมาเรีย แอนโตเนียตตา ซัลมา เซลานี (Maria Antonietta Alba Celani, in the British Council, ed. 1977 : 97) ว่า นักเรียนที่เรียนโปรแกรมวิชาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษายังไม่ได้ตัดสินใจแน่นอนที่จะประกอบอาชีพ จึงขาดแรงจูงใจในการเรียนวิชาชีพ และวิชาการอื่น ๆ ซึ่งรวมถึงภาษาอังกฤษด้วย ซึ่งตรงกันข้ามกับนักเรียนในวิทยาลัยอาชีวศึกษาที่มีแรงจูงใจในการเรียนมากกว่า เพราะมองเห็นถึงความสำคัญของการเรียนและมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนที่จะออกไปประกอบอาชีพ

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานว่า นักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เกษตรแตกต่างกัน

คำจำกัดความในการวิจัย

ภาษาอังกฤษเกษตร

หมายถึงวิชาภาษาอังกฤษที่จัดไว้สำหรับนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา โดยจัดอยู่ในหมวดวิชาสัมพันธ์

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

หมายถึงนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา ซึ่งเรียนวิชา สอ 101 ถึง สอ 104 มาแล้ว และกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคต้น ปีการศึกษา 2528

นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

หมายถึงนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา

ซึ่งได้เรียนวิชา สอ 101 ถึง สอ 104 มาแล้ว และ
กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นปีที่ 3 ภาคต้น ปีการศึกษา 2528

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับกระทรวงศึกษาธิการในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและหลักสูตรวิชาชีพในวิทยาลัยเกษตรกรรม
2. เป็นแนวทางสำหรับครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจในการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ

ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย